

A szeretet kromoszómája

Az utolsó kocsiban ülők mind őt nézték. A férfi érezte a rá nehezedő tekintetek súlyát. A kislány, aki a kezét fogta, nem érzett mindebből semmit, csak mosolygott, és boldogan markolászta apja ujjait. A metró néha hangos csikorgással megállt, ilyenkor a lány boldogan kiáltott fel:

– „Apúúúú, leszállunk?”

A férfi nem válaszolt, csak a földet nézte. Kezével óvatosan visszatartotta az ülésről lekaszálódni készülő pufók gyermeket, miközben érezte a szánalom fojtó bűzét a néma vagonban. A következő néhány megálló után a kocszi szinte teljesen kiürült, csupán egy idős, őszülő úr és egy húsz év körüli lány maradtak. Az apa már nem akadályozta kislányát abban, hogy lehuppanjon a földre és dülöngélve sétálni kezdjen. Továbbra is a földet bámulta, mélabús tekintettel. Bár az utasok – két ember kivételével – mind leszálltak, az érzéseik továbbra is ott köröztek a levegőben, és a férfi tudta, hogy nem egykönnyen fog megszabadulni tőlük. Mikor felnézett, már késő volt. A lánya a fiatal hölgy előtt állt, és dadogva épp valamit kérdezett. Hogy mit, azt az apa már nem hallhatta, mert minden figyelme a felé lépkedő, kemény arcvonású öregúrra vetült.

– „Nem fertőző! ... Genetikai rendellenesség” – nyökögte a férfi, miközben tekintete szégyenlősen hol a mélyen barázdált arcra, hol a földre szegeződött.

– „Tudom,” – felelte az idős úr nyugodt, kimért hangon – „de úgy látom, maga nem tudja.”

– „Már hogy ne tudnám! Hisz én vagyok az apja!” – szólalt meg a fiatalember inkább meglepődve, mint dühösen.

– „Akkor próbáljon egy kicsit úgy is viselkedni! Egész úton önt figyeltem, rá sem nézett a gyermekére, nem szólt hozzá egy szót se, pedig ha csak egyszer is a szemébe nézne, rögtön meglátná benne a szeretet csillogását.”

– „Maga aztán honnan tudná ezt? Olvasta interneten? A cikkben véletlen arról nem írtak, hogy milyen érzés egy ilyen gyerek apjának vagy anyjának lenni? Óh, nem? Talán azért, mert ezt nem lehet leírni!” – csattant fel a fiatalember, majd halkabbra véve a hangját szomorúan folytatta:

– „Nem tudhatja, milyen érzés a tekintetek súlya alatt élni... mindenhová követik az embert... mikor csak szánalmat sugároznak...”

– „Pedig tudom... az unokám is down-szindrómás.” – biccentett a fiatal hölgy felé, aki éppen megcírógatta a kislány arcát.

A férfi meglepődve fordította fejét a pár széssel arrébb ülő lány felé, aki az ölébe ültette a kislányt, a táskájából papírt és filctollat vett elő, majd utóbbit odaadta a gyermeknek, és kedves mosollyal vezetgette apró kezét a papíron. Egy pillanatra, mikor felnézett, és találkozott tekintete az apáéval, akkor látta csak meg a férfi, hogy szép, mandulavágású szemei vannak.

– „Mikor a pici megszületett,” – folytatta az öreg – „csak akkor derült ki, hogy kromoszómarendellenessége van. A fiam és a menyem teljesen kétségbe voltak esve. Hiába próbáltam őket meggyőzni, hogy ettől még nincs veszve minden, egy nap elmentek, és nem jöttek vissza többet. Én neveltem fel egyedül az unokámat, és tudja, mit kaptam ezért cserébe? Olyan dolgokat, melyek ezerszeresen kárpótoltak minden szánakozó tekintetért. Mosolyt, ölelést és szeretetet. És higgye el nekem, fiam, ezeket az érzéseket mástól nem kapjuk meg soha ilyen tisztán és őszintén, mint egy down-kóros gyermektől. Az orvosok - ha előbb tudtak volna az unokám állapotáról - valószínűleg az abortuszt javasolják, mondván, hibás a baba. De ők hibátlanok! Tökéletesek ott, ahol mi tökéletlenek vagyunk... a szívükben. Egy kedves mosolyukkal boldogabbá tudják tenni a világot. És nem csak

ráébresztenek minket az igazi önzetlenségre, hanem tanítanak is minket. Gyűlöltem a fiamat, amiért magára hagyta a gyermekét, és velem együtt engem is. Mikor beteg voltam, nem jött el meglátogatni, és nem is tartja velem a kapcsolatot. De az unokám mindig ott volt mellettem, és ha az apjáról beszélt, mindig melegség bujkált a hangjában és csillogott a szeme. Arról az emberről is csak jót mondott, akit valójában nem is ismert, aki magára hagyta őt. Egy idő után megtanultam, - illetve még tanulok a mai napig is - úgy elfogadni, szeretni másokat, mint ahogy ők teszik ezt... persze olyan tökéletesen talán sose fog menni.”

Az öreg a lányok felé fordult.

-„Mit mondott az orvos a kislánya szellemi állapotáról?” – kérdezte a meghiúsultságtól könnyeivel küszködő apát.

-„Azt mondta, hogy sosem fog olyan értelmi fejlettséget elérni, mint egy normális ember.”

Az öszülő férfi rezzenéstelen arccal vágta rá:

-„Tévedett. Ugyanezt mondták nekem is annakidején. Ezt nem lehet megjósolni. A törődés csodákra képes. Az unokám most zárta az első sikeres félévét az egyetemen. Nagyon büszke vagyok rá. De ha a sok törődés és foglalkozás nem is vezetett volna el eddig, akkor is büszke lennék rá és remélem, ön is így tesz majd, mert bár plusz egy huszonegyes kromoszómájával különbözik a többiektől, de mindig is az ön angyali kislánya lesz.”

A beszélgetést egy gépesített női hang törte meg:

-„A Langdon tér következik 3 perc múlva!”

- „Óh, itt le is kell szállnunk!” – sóhajtott az öregúr. –„Ha bármikor elbizonytalanodik, vagy segítségre van szüksége, hívjon bátran. A számom könnyen megjegyezhető: 30/21-03-21.

-„Köszönöm...”- rebegte meghiúsultan az apa.

-„Ha úgy is érzi, sosem lesz egyedül, mindig lesz olyan tekintet, ami nem szánalommal, hanem csodálattal lesz teli. Csodálattal és tisztelettel egy – a lányát végtelenül szerető - apa iránt.”

Az idős úr a lányok felé indult.

-„Kriszta, gyere, mindjárt le kell szállnunk! Kis hercegnő, nagyon örültem a találkozásnak.”

A kislány boldog mosollyal totyogott vissza apjához, a kezében lóbálva nemrég alkotott művét:

-„Nézd, papa, én rajzoltam!”

-„Ez gyönyörű, kislányom” – mondta az apa, miközben könnyeit törölgetve búcsút intett a leszálló nagypapának és unokájának.

-„Szomorú vagy, papa?”

-„Nem, kicsim, csak boldog, hogy ilyen csodálatos lányom van.”

Az ölelés hosszú volt és őszinte, egészen a következő megállóig tartott, ahol apa és lánya boldogan, kézen fogva szálltak ki és indultak el a homályos folyosón át a mozgólépcső felé.

A lépcső aljáról már látszottak a nap sugarai.